

*Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser**Til § 1*

Til nr. 1 (§ 78)

Til § 78

ad stk. 1

Følgende sagskategorier er omfattet af forslaget:

- klager over amternes afgørelser om beskyttede naturtyper, §§ 3 og 4
- klager over amternes/kommunernes afgørelser om bygge- og beskyttelseslinier, §§ 15-19
- klager over amternes afgørelser om friluftsklamer, § 21
- klager over amternes afgørelser om offentlighedens adgang til naturen, kapitel 4

Ændringsforslaget begrænser ikke muligheden for at få en afgørelse prøvet ved en anden instans, men indebærer, at en lang række klagesager ikke længere kan henvises af Naturklagenævnet til afgørelse i Skov- og Naturstyrelsen.

Det foresættes, at der fortsat vil blive foretaget besigtigelser i klagesager efter behov med indkaldelse af sagens parter.

ad stk. 2

Ændringsforslaget er redaktionelt.

ad stk. 3

Ændringsforslaget indebærer, at klager over fredningsnævnens afgørelser om dispensationer fra fredninger efter § 50, stk. 1, ikke længere kan visiteres af Naturklagenævnet til Skov- og Naturstyrelsen.

ad stk. 4

I følge de gældende regler kan miljø- og energiministerens afgørelser efter loven eller efter regler, der udstedes i medfør af loven, ikke påklages til anden administrativ myndighed.

I medfør af bekendtgørelse nr. 217 af 21. marts 1994 om henlæggelse af opgaver og beføjelser til Skov- og Naturstyrelsen, § 25 kan en række afgørelser truffet af Skov- og Naturstyrelsen efter delegation påklages til miljø- og energiministeren. Afgørelser truffet af statsskovdistrikterne efter delegation kan påklages til Skov- og Naturstyrelsen.

I følge ændringsforslaget skal klager over afgørelser vedr. fortidsmindebeskyttelse og klitfredning, hvor den centrale Skov- og Naturstyrelse eller statsskovdistrikterne efter bemyndigelse fra miljø- og energiministeren er 1. instans, fremover behandles af Naturklagenævnet – i det omfang 1.instans-afgørel-

serne ikke er endelige. Sagerne behandles som hidtil i højst 2 instanser.

Ændringsforslaget begrænser ikke de muligheder, der i dag er for at få en afgørelse prøvet ved en anden instans. Dog foreslås det, at afgørelser efter § 8, stk. 3, 2. pkt. om revision af grænser for klitfredning fremover ikke kan påklages til anden administrativ myndighed, da der er tale om en teknisk korrektion, der ikke indeholde juridiske eller skønmæssige vurderinger.

I følge bekendtgørelse nr. 217 af 21. marts 1994 om henlæggelse af opgaver og beføjelser til Skov- og Naturstyrelsen, § 26, stk. 3, kan visse afgørelser vedrørende klitfredningsspørgsmål i dag kun påklages af adressaten. Det foreslås, at denne begrænsning af kredsen af klageberettigede opgives, således at kredsen af klageberettigede bliver identisk med lovens § 86, hvorefter tillige offentlige myndigheder, Danmarks Naturfredningsforening og lokale foreninger og lignende, som har en væsentlig interesse i afgørelsen, er klageberettigede.

Efter lovens § 67, stk. 1, kan miljø- og energiministeren beslutte at overtage amtsrådets eller kommunalbestyrelsens beføjelser efter loven i sager, der berører andre myndigheders lovbestemte opgaver eller har større betydning. Hjemlen har ikke været benyttet. Ministerens afgørelser i sådanne sager kan som hidtil ikke påklages.

ad stk. 5

Efter bekendtgørelse nr. 552 af 22. juni 1992 om klitfredning udstedt i medfør af lovens § 8, stk.6 og 7, og § 27, stk. 3, træffer Skov- og Naturstyrelsen en række afgørelser vedr. dispensationer mv., som ikke kan påklages til anden administrativ myndighed. I henhold til delegationsbekendtgørelsen (bek. nr. 217 af 21. marts 1994) har Skov- og Naturstyrelsen henlagt disse beføjelser til statsskovdistrikterne, hvis afgørelser i dag kan indbringes for Skov- og Naturstyrelsen. Ændringsforslaget giver miljø- og energiministeren hjemmel til at fastsætte klageadgang til Naturklagenævnet i sådanne sager, hvilket ministeren agter at gøre.

Ændringsforslaget giver endvidere miljø- og energiministeren hjemmel til at bestemme, at visse afgørelser efter regler udstedt i medfør af naturbeskyttelsesloven ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Baggrunden for denne bemyndigelsesbestemmelse er, at visse sager har en sådan karakter, at de ikke egner sig til behandling i Naturklagenævnet. Det gælder sager, som ikke vedrører arealanvendelse i bred forstand, f.eks. afgørelser vedrørende import, eksport, køb, salg m.m. af truede arter